

כל המדינה דיברה, חברי-כנסת מחו בזעם, „אם המיכלאות“ קראו לפתח-תיקווה

ודקה מלוסנטפיא התאיסקי במל"כליאה של לב

עצרו להעיף מבט. בערך ב־9 נעצר רכב מיסחרי, הסתכל לעברי בתימהון. עבודה, כך הבנתי, לא יציעו לי כאן. ירדתי לצומת. הכל מסתכלים לצדדים, עוקבים בעירנות אחרי מכוניות שבתוכן חובשי כיפה. מאהר, פועל מעזה, אומר לי: „השתגעתי, אל תשב שם. אם נתרכז במיכלאות, המתנחלים יעברו וייקצרו אותנו.“ שבוועיים אחרי הרעש הגדול מתחילים צינורות האלומיניום לעלות חלודה. את גיורא לב זוכרו כאבי המיכלאות. לקופת העירייה ירשם עוד גרעון של כמה אלפי שקלים מבוזבזים. אם הייתי ציני יכולתי לומר — עבודה ערבית. מוסתפא נאישה, צילם: ציון צפירי

השבוע הייתי האדם היחיד שנכנס למיכלאות. ב־6 בבוקר, כביגדי עבודה ועליהם כתמי-סיד, אף אחד לא מנע ממני את הכניסה לסככות. 200 מטר מצומת סגולה ממוקמות המיכלאות. תקועות בין בורסת החלפים ומיפעל לליפוף אלומיניום. דרך עפר מובילה אליהם. אף נהג אחד לא נכנס. התייצבתי ב־6 בבוקר. במיכלאות שלושה ספסלי-עץ מאובקים. אני הייתי הראשון שישב עליהם זה שבועות. כתוץ — ברזים ושרותים ניידים. הפועלים כולם מרוכזים בצומת. מעיפים מבט תמה לעברי, אבל איש לא טורח לברר מה אני מחפש כאן. עד שעה 9 לא ניגש אף קבלן יהודי אחד כדי לקחת אותי לעבודה. נהגי הטנדרים אף לא